

Nu duceți grijă...

Pe mama Florica am cunoscut-o acum câțiva ani, la biserică. E singură. Bărbatul ei s-a dus de câțiva ani buni, iar copiii nu i-a dat Dumnezeu. De zece ani de când fabrica unde lucra s-a închis, s-a mutat la casa părinților, care și ei au murit de mult. Are o pensie mică, pe caz de boală, care abia îi ajunge pentru a-și duce traiul de zi cu zi. Cu toate acestea n-o auzi că-și face griji pentru ziua de mâine! Nădejdea ei este numai la Dumnezeu, care n-a părăsit-o niciodată, ajutând-o mereu să treacă senină peste lipsuri și peste necazuri. De fiecare dată când stau de vorbă cu ea îmi vin în minte cuvintele Sfintei Evanghelii: „...Nu purtați grijă pentru viața voastră ce veți mânca și ce veți bea, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?” (Matei, 6,25)

Când este zi de biserică, de cum se crapă de ziuă, după ce își face rugăciunile de dimineață, se îmbracă cu hainele cele bune și pornește spre biserică. Umbra ei subțire cu batic pe cap stă nemișcată pe ușa bisericii până ce aceasta se deschide. După ce face trei plecări în pridvor începe să se roage pe la icoane pentru toți acei pe care îi cunoaște. Și îi cunoaște pe toți! Murmură zeci de nume și face mătâanii mari. La plecare, printre ultimii, cu părere de rău, iese pe ușă ducând în sacoșa decolorată o pâine, câteva mere sau o portocală, niște colivă, anafură, o sticlă cu aghiazmă, uneori un prosop sau o batistă și alte bunătăți primite de la acei care au făcut vreo pomenire

pentru cineva din familie.

Toată slujba stă în genunchi. În strană nu se așază, deși adeseori este invitată să ia loc. Nu a dat bani, atunci când s-au făcut cele noi, din lemn de stejar. Le privește cu drag cât sunt de frumos dantelate, gândind că sunt lucrate de îngeri, nu de oameni! Cum să se așeze pe așa minunăție? Se bucură însă tare mult când e chemată să ajute la curățenie. Atunci, cu o cârpă moale le sterge așa de blând, de parcă le-ar mângâia.

De câteva luni, mama Florica e tare mâhnită! În biserică s-a început resturarea catapetesmei și în fiecare duminică se mai descoperă o bucăciță din aceasta. E atât de frumoasă după restaurare, încât se gândește că așa o fi arătând Împărăția Cerurilor!

Seara, după rugăciune, mai înainte de a dormi își contabilizează banii. Socotește și se tot gândește cum să facă să poată da și ea ceva bani la biserică, să știe că măcar câteva frunzulite aurite din minunata catapeteasmă sunt plătite din banul ei. Și iată că, după un timp, suma de bani pe care își propusese să o dea la biserică a fost adunată.

Cu banul strâns în mână, abia așteaptă să se termine slujba, pentru a-l duce la Sfântul Altar și a-l da preotului. Biserica s-a golit puțin câte puțin. Fără voia sa aude convorbirea dintre preot și o persoană venită din oraș, care dorește să dea pentru biserică o sumă mare de bani. Nu se grăbea să plece, dar, dintr-odată, s-a rușinat de banii puțini pe care îi ține strâns în palmă și, făcând o cruce și o plecăciune, se îndreaptă spre ieșire pe vârfuri, pentru a nu deranja convorbirea preotului cu doamna cea elegantă și bogată. Când să iasă din biserică, aude glasul preotului:

- Unde fugi, mam' Florica! Ia întoarce-te-napoi! Îți place catapeteasma?

Atunci femeia a prins curaj și i-a dat banii. Preotul a binecuvântat-o și a stat fără grabă de vorba cu cele două femei, spunându-le cum va arăta biserica atunci când va fi gata.

Mama Florica a plecat fericită spre casă, parcă zburând, iar preotul

acela în timp ce pune banii în „cutia milei” de la icoana Maicii Domnului, i-a spus femeii celei bogate:

- Acesta este cu adevărat „banul văduvei”!

„Și șezând în preajma cutiei milelor, Iisus privea cum mulțimea aruncă bani în cutie. Și mulți bogatați aruncau mult. Și venind o văduvă săracă, a aruncat doi bănuți, adică un codrant. Și chemând la sine pe ucenicii Săi, le-a zis: «Adevăr vă grăiesc că această văduvă săracă a aruncat în cutia milelor mai mult decât au aruncat toți ceilalți. Pentru că toți au aruncat din prinosul lor, pe când ea, din sărăcia ei, a pus tot ce avea, totul de la gura ei.»” (Marcu 12,41-44)

Aceasta este o povestire adevărată, dar astfel de „văduve” au fost și vor fi în toate bisericile noastre ortodoxe. Numele lor aproape nu contează, însă cu siguranță sunt scrise în Cartea Vieții.

Dorina STOICA

Debut

E nevoie de tăcere

E nevoie de tăcere
Și de cuvinte
Dar și de cugete sfinte...

Dragostea

Dragostea - din veac zidire,
Pururea o răstignire
Între pământ și cer
Și al inimii străjer...

Rugăciune

Fulgi de dar
Zburând din cer,
Pe buze nerostite
Cuvinte sfinte, sfinte...

Cânt

Cânt de aur - necuprins
Miruiește zările
Și întrebările...

Autorul

Cine este autorul?
Unul singur,
Creatorul!

Paul BĂLAN